

▲ เจ้าหญิงโทโมะโมะอะโกะเซน ตัวเอกของกระบวน ▲ เริ่มกระบวนแห่ป้ายบอกเป้าหมายเพื่อฉลองเกียวโตใหม่เมื่อครบ 1,300 ปี
แห่ทั้งหมด ตัวแทนอิสตรีสมัยฟูจิว่า

กัญญา มัทสุอิ

จิโด มัทสุริ

กระบวนแห่ของผู้ศรัทธาในอาณาจักรแต่ละสมัยดัง
"แผ่นพับประวัติศาสตร์"

ราวเที่ยง ของวันที่ 22 พฤศจิกายน ชายหญิงในชุดอาภรณ์งดงามของแต่ละยุค แต่ละสมัย จำนวนราว 2,000 คนได้เคลื่อนกระบวนออกจากหน้าประตูเคนเรมง ซึ่งเป็นประตูชั้นในของพระราชวังเกียวโต ททยอยเดินไปตามถนนกรวดเพื่อที่จะไปออกประตูซาโกมะจิ หนึ่งในเก้าประตูชั้นนอกที่เชื่อมกับถนนมารุทามาจิโดริ มุ่งไปยังศาลเฮอันจินกู เป็นระยะทางราวกว่า 4 กิโลเมตร ตลอดสองข้างทางคับคั่งไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งญี่ปุ่น ต่างชาติ และคนในพื้นที่จำนวนมากมายที่มากอยชมกระบวนแห่กันล้นหลาม

เทศกาล "จิโด มัทสุริ" ขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในสามเทศกาลใหญ่ของเกียวโต (รองลงมาจากเทศกาลกιοง และเทศกาลอาโออิมาทสุริ) จัดเป็นครั้งแรกเมื่อเกียวโตฉลองการเป็นเมืองหลวงเดิมของญี่ปุ่นครบ 1,100 ปีในปี 1895 อันเป็นที่ที่ทางการได้

▲ กระบวนยดักน้ำลังรักสีดำ

▲ คณะของนักรบ และขุนนางที่ร่วมวางแผนปฏิรูปเมจิ มาในชุดกั้นหนาวซ่อนตัว

▲ "โอฮาร่ามะ" หญิงชาวตำบลโอฮาร่าที่แบกฟืนมาขายในตัวเมืองในสมัยเอะชิโนะ

▲ นางในราชสำนักสมัยโยชิโนะ นารา

▲ ม้าก็ประดับประดาเต็มที

▲ หีบสัมภาระของขุนนาง ห่อด้วยหนังกวางมีเชือกไหมร้อยทับ สีเขียวตัดกับสีหนังกวาง

▲ รองเท้าผู้เดินทางใช้เชือกร้อย มีถุงเท้าลายแมลงปอ

▲ คณะละครสตรีทเพอร์ฟอร์มเมอร์สมัยโมโระมาจิ

▲ เสื้อผ้าของนักรบที่เป็นผ้าไหมทอลวดลายสีสันทากหลาย

▲ เสื้อของผู้ร่วมกระบวนเป็นโลโก้ของศาลเฮอัน จินกู

ศาลเฮอัน จินกู ขึ้นเป็นที่ประดิษฐานดวงวิญญาณของจักรพรรดิคัมมุ (ครองราชย์จากค.ศ. 781-806) ผู้ทรงย้ายเมืองหลวงจากนางาโอกะเคียวมายังเฮอันเคียว (กรุงเกียวโตในปัจจุบัน) ซึ่งมีทำเลดีกว่า

ปี 1895 เป็นปีที่ 27 หลังการปกครองประเทศเปลี่ยนมือจากโชกุนในตระกูลโทกูงาวะ มาเป็นรัฐบาลกลางที่มีรัฐสภา และคณะรัฐมนตรีซึ่งอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ และยังได้ัญเชิญจักรพรรดิและจักรพรรดินีมาประทับที่พระราชวังอิมพีเรียลในกรุงโตเกียวแทน หลังจากนั้นเป็นต้นมา เกียวโตก็เริ่มซบเซาลงเรื่อยมา และด้วยเหตุนี้เองที่ทางรัฐบาล ร่วมกับผู้คนในตัวเองโตพร้อมใจกันฉลองการเป็นเมืองหลวงเดิมครบรอบ 1,100 ปีด้วยการสร้างศาลชินโตขนาดใหญ่ที่ย่านโอกาซากิพร้อมจัดกระบวนแห่เฉลิมฉลอง แรกทีเดียวเป็นกระบวนแห่ของผู้คนในเกียวโตที่มาในอาภรณ์สมัยต่างๆ ในประวัติศาสตร์เข้าไปนมัสการเทพเจ้าในศาลเฮอัน จินกู เท่านั้น

ต่อมาในปี 1940 ศาลเฮอัน จินกูได้ัญเชิญดวงวิญญาณของจักรพรรดิโคเม (ครองราชย์จากค.ศ. 1846-1867) จักรพรรดิองค์ที่ 121 ซึ่งเป็นองค์สุดท้ายที่มีพระราชฐานในกรุงเกียวโตมาประดิษฐานด้วย จากนั้นไปจึงขยายกระบวนแห่เริ่มต้นจากประตูเคน เรมมิงของพระราชวังเกียวโตมายังศาลเฮอัน จินกูเช่นทุกวันนี้และกระบวนแห่ที่เคยมีเพียง 6 กระบวน 6 สมัยได้เพิ่มเป็น 8 สมัยย้อน

▲ ชิซุกะโกะเซน และหญิงติดตาม แสดงโดยเกอิโกะ และไมเอโกะของสำนักกิงโคบุ

▲ ราชรถอัญเชิญดวงวิญญาณเทพเจ้าประจำศาล

หลังจากจากสมัยเมจิ เอโดะ อัทสึจิโมะ โมะยาม่า มุโระมาจิ โยชิโน คามาคุระ ฟุจิวาระ และเอนเรียกุ ตามลำดับความนิยม ในการแต่งกาย และแต่ละสมัยยังมีคนแต่งกายเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ในอดีตเรียงราย รวมเป็นจำนวนผู้ร่วมกระบวนแห่ทั้งสิ้น 2,000 คน

จุดชมเทศกาลอยู่ที่เสื้อผ้าอาภรณ์ของผู้ร่วมกระบวนที่นิยมตั้งแต่รองเท้า ของใช้ที่ติดตัว ทั้งทรงผม และการแต่งหน้าก็เป็นไปตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ผู้เชี่ยวชาญค้นคว้าไว้ สมกับวลีที่ผู้คนมักกล่าวขานถึงคนเกียวโตที่รักสวยรักงาม ให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าอาภรณ์ว่า “คิตาโอะระ” (แต่งตัวจนหมดเนื้อหมดตัว) และนอกจากผู้คนในกระบวนแห่แล้ว ยังมีรถลากเทียมวัว กระบวนของนักแสดงสตรีทเพอร์ฟอร์แมนซ์ในสมัยมุโระมาจิ ฯลฯ ที่จะหยุดแสดงเป็นระยะๆ สร้างสีสันให้กับเทศกาลอีกด้วย

ช่างภาพทั้งมืออาชีพ และสมัครเล่นมักนิยมไปคอยถ่ายภาพผู้ร่วมกระบวนแห่ เช่น กระบวนของอิสตรีสมัยโยชิโนะ สมัยเฮอัน ฯลฯ ที่ทุกปีจะเป็นเกอิโกะหรือไมเอโกะจากห้าสำนักในเกียวโตสลับกันมารับตำแหน่ง ความที่พวกเธองดงามเป็นทุน และเคยชินกับการแต่งหน้าด้วยแป้งขาวอยู่แล้ว ในวันงานจึงเดินมาแต่ไกลตลอดระยะทางกว่า 4 กิโลเมตร รวมเป็นเวลาทั้งสิ้นราว 2 ชั่วโมงครึ่ง

ข้อดีของการใช้เสื้อผ้าอาภรณ์ อุปกรณ์ต่างๆ ในงานนี้ คือ สามารถทำให้ช่างฝีมือเสื้อผ้า งานทอ งานปัก เครื่องประดับ ฯลฯ สามารถสืบทอดภูมิปัญญาเก่าๆ ต่อไปยังคนรุ่นหลังได้อย่างภาคภูมิใจ จุดนี้เองที่ทำให้เกียวโตยังคงรักษาวัฒนธรรมทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมตราบจนถึงทุกวันนี้ได้

* ท่านที่จะมาชมเทศกาล “จิโด มัทซึริ” สามารถซื้อตั๋วนั่งชมได้ที่พระราชวังเกียวโต หรือที่หน้าศาลเฮอัน จินกู หรือจะไปยืนชมตามเส้นทางที่กระบวนแห่ผ่านก็ได้ จัดขึ้นเป็นประจำทุกวันที่ 22 ตุลาคมของทุกปี

▲ โอดะ โนะบุนางานักรบผู้พยายามรวบรวมประเทศสมัยอัทสึจิโมะโมะยาม่า

▲ เจ้าหญิงคัทซึโนะมียาผู้ถูกส่งไปเป็นสะใภ้โชกุน ตระกูลโทกูงาวะปลายสมัยเอโดะ

▲ “คัทสึว่าเมะ” หญิงสาวชาวตำบลคัทสึว่าเฮยาชิปลาอายุ

▲ โอะโนะโคะมะจิ กวีหญิงในสมัยต้นเฮอัน